

Aurelija Bulaukaitė

'91 / LT

<https://www.facebook.com/abulaukaite/>

[LT]

Palaukit, kieno čia gyvenimas?

Britų dramatурgo Briano Clarko pjesė „Palaukit, kieno čia gyvenimas?“ pasakoja apie Kler: stiprią, aštraus proto, aistringą moterį bei darbui atsidavusią skulptorę.

Šis pavadinimas puikiai apibūdina tą plonytę ribą tarp teatro ir gyvenimo. Aktorius/ Žmogus? Drama - už uždarų durų bute ar po juoda uždanga. Aktorystė yra viešas nebijojimas apnuoginti savo emocijų. Kaip ir tapyba, tik kitomis priemonėmis. Gyvenimas tragiškas, komiškas. Teatras kaip ir žmogus žengia per kraują ir ašaras. Teatriniai sumanymai genami karštligiškos skubos kelia nervinga jaudulį, bet viskas galiausiai susistato į vietas ir turi pabaigą. Teatras žino žodžių vertę. Jis apeliuoja į žmogaus širdį. Pasidalytas džiaugsmas ar skausmas yra dvigubas, o teatre laikas mums išnuomotas. O gal ir gyvenime?

Kultivuodami savo sodus, mes norom nenorom paliečiame ir kitų gėlynus. Kodėl teatre ir tapyboje mes ieškome tobulybės? Tobulo motyvo, tobulo siužeto, tobulo potėpio, tobulo aktoriaus paieškos tai rolei? Širdies dramos, taip apibūdinčiau savo tapybinį spektaklį.

Tapyboje naudoju savo kurtus siužetus, nė vienas jų nėra konkrečios pjesės. "Klounas juokiasi" ('The clown laugh') - akivaizdus klouno kaip personažo vaidmuo, tačiau už jo šypsenos slepiasi tragedija. Gyvenime - tragiška situacija, po kažkiek laiko visada virsta komiška. "Per anksti per vėlu (Too early too late") darbe ryškus lélės vaidmuo, suknelės judesys - gyvybės prisilietimo. Tamsūs fonai šiuose paveiksluose yra teatrinė uždanga: tarsi scena. Abu paveikslai tapyti iš natūros, likusieji iš nuotraukos. Tapau gana emocionaliai, dviem ar trim prisėdimais nelaukdama nuotaikų pasikeitimų, kitaip pamesčiau pradinę idėją ir meluočiau. Kaip ir teatre, nebepataisysi jei suklydai. O meluoti tapytojui yra sunku, nebent tu puikus aktorius.

[EN]

Whose Life Is It Anyway?

The play by British playwright Brian Clark, "Whose Life Is It Anyway?" Tells about Kler: a strong, sharp-witted, passionate woman, and dedicated sculptor.

This name perfectly describes that thin line between the theater and life. Actor / Man? Drama - behind a closed door or under a black curtain. Actor is a public aversion to bare his emotions. Like painting, just by other means. Life is tragic, comic. The theater, like a man, goes through blood and tears. Theatrical thoughts of genius of feverish rush cause of nervous excitement, but everything eventually fits in and ends. The theater knows the value of words. He appeals to the heart of man.

The split of joy or pain is double, and the time is left for us in the theater. Or maybe in life? When cultivating our gardens, we want to reluctantly touch other flowers too. Why in theater and painting we are looking for perfection? Perfect motive, perfect storyline, perfect stroke, perfect actor in this role? To live for my heart's drama, I will describe my pictorial spectacle.

In painting I use my imaginable stories, none of them is a specific play. 'The clown laugh' is the obvious role of Clown as a character, but the tragedy hiding beneath the surface. In life, a tragic situation, after a while, always becomes comical. 'Too early too late' - the alive and the dead, the dress movement - is a touch of life. The dark colors in these paintings are theatrical curtain: it's like a scene. Both paintings are made of the nature and the rest from photographic pictures. I painted in an emotional manner, not waiting for a mood change, otherwise I would have missed the original idea and I was lying. Like in the theater, you can't make a mistake. It's hard to deceive and be dishonest as a painter, unless you're a great actor.

[EN]

Vilnius Abraomo Kulviecio Secondary School- 1997 - 2008

Vilnius Salomejos Neries gymnasium- 2008- 2010

Painting and theatre classes

Painting courses 2016-2017 - Vilnius Academy Of Arts, lecturer Jonas Gasiunas

Vilnius Academy of Arts 2017-2018 - Painting and Fine Arts- BA studies